

Op 30 november 1947 is het allemaal begonnen. Op deze datum werd de Nederlandse Studentenvereniging voor Federale Wereldregering opgericht. De naam had de vereniging te danken aan het feit dat in deze tijd (vlak na de Tweede Wereldoorlog) een wereldregering als oplossing werd gezien voor al het gewapend conflict. Een federale wereldregering hield namelijk in dat alle landen een deel van de soevereiniteit en beslissingsmacht in moesten leveren aan een soort overkoepelend orgaan: "de wereldregering". In 1948 kwam men tot de conclusie dat een federale wereldregering niet realiseerbaar was. Eerst moest op kleinere schaal de vrede gehandhaafd worden. Daarna kon naar een hoger gelegen doel als een wereldregering gestreefd worden. Het gevolg was dat er voor een wat bescheidener doel gekozen werd. Een federale regering op Europees niveau en de Verenigde Naties zouden in de toekomst de vrede moeten waarborgen. Deze veranderde denkwijze had ook zijn invloed op de Nederlandse Studentenvereniging voor Federale Wereldregering. Er werd besloten de vereniging een andere naam te geven. In het vervolg zou de vereniging verder gaan onder de naam "Nederlandse studentenvereniging voor Wereldrechtsorde". De bestudering van het wereldfederalisme vormde nog steeds een punt op de agenda, maar daarnaast werd met name aandacht besteed aan de Europese eenwording en de Verenigde Naties. Het doel van de vereniging werd in de statuten als volgt omschreven (artikel 2):

"In de overtuiging dat een constitutionele internationale orde vereist is om problemen van de internationale gemeenschap op te lossen, stelt de vereniging zich ten doel bij de studenten de belangstelling te wekken voor internationale verhoudingen, waaronder met name voor de eenwording van Europa, de activiteiten en mogelijkheden van de Verenigde Naties en het wereldfederalisme."

Dit doel moest worden bereikt door (artikel 3):

"Het organiseren van congressen, studieconferenties, colleges, werkgroepen en werkcampagnes, het publiceren van een verenigingsblad en allerlei andere legale manieren die leiden tot dit doel."

Tenslotte moest altijd voorop blijven staan dat de vereniging niet verbonden was aan een politieke partij. Oftewel de vereniging moest altijd politiek neutraal blijven.

Sinds die tijd heeft de vereniging veel veranderingen ondergaan en heeft zij veel crises weten te doorstaan. In de beginjaren was de studentenvereniging in de meest letterlijke betekenis van het woord internationaler dan tegenwoordig. De vereniging was sinds 1948 aangesloten bij de International Students Movement for the United Nations (ISMUN), gevestigd in Genève. De ISMUN vormde een overkoepelend orgaan voor alle internationale studenten- en jeugdverenigingen die verbonden waren met de Verenigde Naties. Op 10 april 1964 richtte Mr U. Thant (Birmaans politicus, 1962-1971 Algemeen Secretaris van de Verenigde Naties) een brief aan ISMUN met het volgende citaat daarin verwerkt:

"The fact of your members in the movement is proof, that you are aware of the changes that are taking place in our world, and of those which must still be made if the vision of San Francisco is ultimately to be fulfilled. I hope you will continue to broaden and deepen your understanding of the United Nations."

Er werden internationale conferenties georganiseerd en mede door de ISMUN had de SIB contact met andere gelijksoortige verenigingen in het buitenland. Wegens corrupt gedrag van enkele verenigingen binnen de ISMUN heeft de SIB de ISMUN echter eind 1990 verlaten. Deze gebeurtenis heeft zelfs verschillende kranten gehaald.

Bij de SIB heeft de politieke neutraliteit altijd voorop gestaan. Dat dit niet altijd even makkelijk was, blijkt uit een brief die door de SIB op 9 februari 1970 naar het Ministerie van Buitenlandse Zaken werd gezonden. Het volgende stond in deze brief vermeld:

"Zoals in de gehele samenleving en in de studentenwereld in het bijzonder de roep om polarisering steeds groter wordt, is ook binnen de SIB een stroming ontstaan die, geconfronteerd met de enormiteit van de internationale problemen en het onvermogen om daar zelf iets aan te doen, oproept tot acties, deels om verandering van de mentaliteit teweeg te brengen en deels om de eigen frustraties af te reageren. Deze stroming, waarvan de brandpunten niet alleen in Amsterdam liggen, wil de vrijblijvende activiteiten van onze vereniging ombuigen tot bezigheden waardoor een groter persoonlijk politiek bewustzijn onder de leden bewerkstelligd zou worden. Dat een dergelijk politiek bewustzijn en een positiebepaling een individuele zaak is, staat bij het bestuur voorop. Anderen zijn echter de mening toegedaan dat de SIB als geheel stelling dient te nemen in politieke conflicten."

Op de Algemene Ledenvergadering van december 1969 werd door enige leden uit Amsterdam een motie ingediend, die zich uitsprak tegen de NAVO en derhalve tegen de Atlantische Commissie, aangezien feitelijk haar activiteiten zijn gericht zijn op het propageren van de NAVO. Deze motie, die een politieke uitspraak en dus een politieke binding impliceerde voor de vereniging, werd door mijn bestuur als onaanvaardbaar beschouwd, met alle consequenties vandien. Op aandringen van het bestuur werd deze motie verworpen op

de Algemene Ledenvergadering van 31 januari jl. en werd een motie van het bestuur betreffende de Atlantische Commissie aangenomen.

Het is de vaste overtuiging van het bestuur dat de SIB als voornaamste taak heeft het voorlichten van belangstellenden omtrent de internationale betrekkingen met alle wettelijk toegestane middelen, zonder vooraf van enige politieke premisse uit te gaan. Als zodanig kan de SIB zich niet politiek binden met welke organisatie dan ook; wel kan zij betrekkingen onderhouden voor wat betreft het inwinnen van informatie en het verkrijgen van faciliteiten om in haar voorlichtingstaak te kunnen voldoen. Het lidmaatschap van de Atlantische Commissie betekent formeel dat de SIB de activiteiten van deze commissie, gericht op het verkrijgen van publieke steun voor de NAVO, steunt. Dit is onzes inziens in strijd met het apolitieke karakter van onze vereniging."

Dat de leden van de SIB in de jaren '60 veel meer betrokken waren met de politiek en het internationale gebeuren om hen heen bleek uit de vele oproepen tot actie die in deze tijd plaatsvonden. Met name 1965 vormde een hoogtepunt in dit opzicht. Enkele voorbeelden zijn de actie 'people for people', de Student Peace Union, de anti-honger-demonstratie en de demonstratie tegen atoomwapens. Een andere belangrijke gebeurtenis in de jaren '60, was dat in 1962 de vereniging wederom besloot de naam te veranderen. Nederlandse Studentenvereniging voor Wereldrechtsorde werd veranderd in Studentenvereniging voor Internationale Betrekkingen (SIB). Met name de Koude Oorlog had duidelijk gemaakt dat de idealen van de NSW niet meer realiseerbaar waren. De vereniging besloot zijn doel dan ook wat bij te stellen. De voornaamste doelstelling werd nu het interesseren van de leden voor Internationale Betrekkingen. Vervolgens vond er in 1968 een fusie plaats tussen de SIB, de Katholieke Staatkundige Studentenfederatie (KSSF) en de Nederlandse Staatkundige Studentenvereniging. Als gevolg hiervan telde de SIB meer dan vijfduizend leden verdeeld over tien verschillende afdelingen. De doelstelling van de nieuwe vereniging was als volgt geformuleerd:

"Het stimuleren van de studerende en het innemen van de verantwoorde stellingname ten aanzien van machtsverhoudingen in binnen- en buitenland."

De nieuwe doelstelling geeft uitdrukking aan de mentaliteitsverandering die de vereniging in deze tijd heeft ondergaan. De SIB wil niet meer alleen als informatiecentrum fungeren, maar daarnaast haar leden activeren tot het innemen van een krachtige stellingname ten opzichte van de veranderende omstandigheden in binnen- en buitenland. De jaren '70 vormden voor de SIB een crisisperiode. Zowel in 1971 als in 1973 werd door de Raad van Bijstand een oproep tot sponsoring gedaan. Met name de uniciteit van de vereniging werd daarbij benadrukt. In de notulen van 4 maart 1971 staat het volgende citaat:

"De SIB heeft een unieke positie. Zij is de enige landelijke studentenvereniging die de internationale betrekkingen tracht te bestuderen zonder daarbij uit te gaan van een van te voren vastgestelde politieke ideologie. Dit speelt des te sterker door de internationale contacten die de SIB via de ISMUN heeft."

Deze oproep had succes. Zowel het Ministerie van Buitenlandse Zaken als de Europese Commissie beloofden een vaste bijdrage te geven. Desondanks werden in 1973 verschillende afdelingen van de SIB opgeheven. De volgende oorzaken konden hiervoor worden aangegeven (almanak SIB-Leiden 1996):

1. De algemene malaise in de studentenwereld op dat moment als gevolg van de maatschappelijke en politieke beweging van de jaren '70; 2. De politisering binnen en de polarisering tussen bepaalde SIB-afdelingen.

In 1980 begonnen de afdelingen Leiden en Groningen weer langzaam samen te werken. Samen poogden zij SIB-landelijk weer een nieuw leven in te blazen. Ook werden in de jaren '80 en begin jaren '90 andere afdelingen (her)opgericht: Amsterdam, Utrecht (1982), Maastricht, Rotterdam (1987), Eindhoven (1990), Leeuwarden (1991) en Nijmegen (1993). In 1993 werden de afdelingen SIB-Eindhoven en SIB-Leeuwarden ook weer opgeheven. Een andere belangrijke gebeurtenis in dit jaar was de naamsverandering van SIB-landelijk in SIB-Nederland. In 1992 was het besluit tot deze naamsverandering reeds genomen. De belangrijkste reden was het vergemakkelijken van het functioneren van de nationale vereniging.

Ook tegenwoordig verkeert de studentenwereld in een crisis. Niet alleen bij de SIB, maar bij de meeste studentenverenigingen neemt het ledenaantal drastisch af en wordt het steeds moeilijker bestuursleden te vinden. De belangrijkste oorzaken hiervoor zijn het afnemende aantal studenten en de toenemende studiedruk. Met slechts vier jaar studiefinanciering wordt de keuze voor studenten om activiteiten naast de studie te ondernemen steeds moeilijker. Toch blijft het zeker aan te raden om naast een studie wat meer ervaring in de praktijk op te doen. Laten we daarom hopen dat, ondanks deze zware periode, de SIB ook deze crisis weer overleeft en dat het huidige Lustrumboek voorlopig niet het laatste zal zijn.

Simone Rave, voorzitter Lustrumboekcommissie 1997